

Nati Soler

Les dents de la pluja

Premi Ibn Hazm
Ciutat de Xàtiva

Un vent, moll, corria pel terrat
i la roba, sense màcula,
s'envolava, captiva,
com la riulla d'una dona
feta a mida
per les orelles dels altres.

EINES DE TALL

La rella colga el glaç.
Sota els peus cruixen
esquelets de pàmpols,
quan, mecànicament, la perdiu,
sola, alça el vol,
mutilant el silenci dels camps.
El cerç marca clivelles
als llavis del caminant.
Cada gra de blat
travessa la terra
per aguantar una gota de rosada
a la punta de la fulla.
La paraula oportuna
incita l'ànim a triar
la millor eina, per a fer llesques
la insospitada menja
i deixar-ne prendre
a cadascú la part convenient.

PRIMAVERA

Una perdiu pica els ulls de la terra
entre la gebrada de març.
Ningú sabrà si el cristal·lí li esclata a la gorja
amb aroma d'ametlles amargues
i si el fred se li fon a la primera ullada
de verd, sobre l'escata dels ceps.
Ningú sabrà que era viva
fins que el caçador li esberli el cap
damunt el darrer glaç de primavera.

RECORDS

Els records han enllotat la terra,
li han fet fruitar sang tendra,
però ho han fet lluny,
a mig camí de l'orient perdut,
allà on un home val
igual que una sabata entre runes
i una dona és una ombra decapitada.
Aquí, els records han esclatat,
ferint les arrels de l'olivera vella,
han baixat, roig encès,
agombolats per tots els planys,
s'han fos, dins el tragí d'acumular
objectes, per ataconar felicitat a la vida.
Els records no han estat, mai,
aigua quieta en l'aljub.

VEU DE NIT

La nit va dur l'harmonia de la teva veu,
deixant-la caure, lleu, mansa capa de sorra,
bàlsam per les cremades infligides al cor
per la tossuderia d'acomplir infinits llistats,
inútils pel camí principal,
imprescindibles per engreixar el silenci
traginat, sense pensar, dins nostre.
Llavors la veu, feta sentit,
recordà la cadència de l'aigua en calma,
acaronant les arestes vives de la pedra
i quedà perennement gravada
en el full marcat d'un grapat de versos.

MANYOC DE CARN

Va caldre'm ser manyoc de carn flagel·lada,
fondre'm entre les dents del gat,
engolidor del darrer raig de la tarda,
per velar la feblesa de ser pedra i gleva,
on els prepotents del cercle en flames,
van bastint l'avarícia, de bé a l'alça.
Vaig ser la ingenuïtat del cadell,
la de la vida, brollada a la deu
d'un enfilall de paraules,
l'ànim del marbre,
el record d'una mirada,
el retret, fet angle esmolat dels pòmuls,
o pasta de pa ullant-se.
Nu, avergonyit de la pròpia nuesa.
Nuesa, arrogant, davant vostre insatisfet delit.
Vaig ser manyoc de carn flagel·lada,
abans d'erigir-me en torre de guaita,
entre aquesta mar,
passadís de saviesa malaguanyada,
i aquesta terra,
malmenada pels masovers de l'enveja.

VIDA EN EL LLOT

Ell, viu per treballar, exigint
el mateix ofici a la nissaga.
A ella, la van fer creure
nada d'una casta inferior.
Els fills, no ho han estat mai,
van esgarrapar, enfurits,
la llibertat del costum establert.
Han sobreviscut totes les tempestes,
però, a poc a poc, la casa se'ls ha omplert
del llot de les basses perdudes
i dels camins de mal passar.
Transiten per ell, ignorant-lo.
De les paraules i el gest els degota
fortor de resclosit, en la qual han enterrat
la possibilitat d'entrar al festí de la vida.

PAGESIA DE SUBSISTÈNCIA

Tinc present l'aroma de la terra molla,
quan enfilo mots, en aquesta alba negra,
amb les entranyes rebotides de sang espessa.
Sé dels treballs perduts a la vinya, ingrata,
que no havent ni verolat el fruit,
multiplica la podridura,
a cada gra d'aigua esclafat, rabiós,
sobre la pell, aspra, de la llicorella
sobre el quitrà dels camins pavimentats,
contra natura, per abocar fang a raig
dins vostres boques de pagesos
sense crit per fer sentir
ni dents per esquarterar l'afany,
ni llengua per llepar el desig.